

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exhortationes|| Ad|| Religiosos

Dirckinck, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1704

Reg. 11.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51834)

fulgere cupiamus, Superiorum & Fratrum nostrorum oculos non reformidemus, & si quid in nobis asperum, iniquale, aut extans deprehenderit, id indicari nosque corrigi, & coarctari, libenti animo sustineamus, & correctio, non venenum, aut serpens, sed alexipharmacum erit. Deinde quid in Fratribus corrigendum occurrerit, ad eorum correctionem juvare ne gravemur, hisce tamen probè servatis conditionibus, ut consideratè, sincerè, benignè & fortiter: quod emendatione eget, Superiori aperiamus: nec ullà al-

terius morositate, indignatione, emendationis desperatione à manifestando retrahi, retardarique sinamus: nec politis, perversisque mundi principis nisi, censorisque nomen veriti, defectu, præsertim graviores & scandalo obnoxios, silentio involvamus, atque ita alienorum delictorum nos reos, participesque constituamus. Denique defectus, mutuo nobis magna charitatis & benevolentie significatione, insinuemus. Hac ratione, coluber in theriacam vertetur & antidotum, correctio in medellam, ac morbus in sanitatem.

REGULA XI. SUMMARI

De amplectendis Christi Domini insignibus.

EXHORTATIO I.

IN REGULAM XI. SUMMARI.

Ostendit, quod ab iis quæ mundus amat, Religiosum abhorreere oporteat.

T H E M A.

Mibi mundus crucifixus est, & ego mundo. Ad Gal. 6.

V E L:

Omnino & non ex parte abhorreere ab omnibus, quæ mundus amat & amplectitur. Reg. II.

Uemadmodum in veteri Testamento prophetæ, rem magni momenti populo Israelitico proposituri, præfatione quæpiam attentionem conciliare sunt soliti: ve-

luti Isaias prophetiam suam auspicatoris exclamat, cap. 1. *Audite caeli, & auribus percipite terra.* Similiter & Moyses, Deuteron. 32. Populo Dei beneficia, & illius ingratitude impetaturus, in hæc verba prorumpit: *Audite caeli quæ loquor, & audiat terra*

via

verba oris mei; convescat ut pluvia doctrina mea, sicut ut ros eloquium meum: quia nomen Domini invocabo. Pari ratione Sanctus Fundator noster, Regulam undecimam, præter morem aliarum, quodam præloquio auspiciatur; ut quanta in ea perfectio lateat, quamque ardentem eandem nobis inculcatam desideret, luculentius demonstret. Prælocutio autem ejus est hujusmodi: Diligenter animadvertant oportet. Id est, magno studio & industria notent, confident, & penetrare conentur. Magni faciendo, summi que momenti id esse ducendo. Id est, rem hanc, non tanquam rem exiguam, aut vilem, sed tanquam præstantissimam, utilissimam, sublimissimam, ac proinde maximi momenti teneant, & in qua dñnis propè religiose perfectionis cardo versetur. Idque in conspectu Creatoris ac Domini nostri. Ita coram Deo & in lumine Dei judicando; non in oculis & luce mundi fallacis, vilis prætiosa, & pretiosa vilis; exigua magna, & magna exigua æstimantis.

Quænam verò illa sint, & quibus de causis, ab iisdem nos abhorreere oportet; contrariâque iis amplecti, explanabimus.

I. Dum S. Patriarcha noster, vult nos omnino & non ex parte abhorreere ab omnibus, quæ mundus amat & amplectitur; ne nos relinquat in tenebris, mox subdit, quænam illa sint, à quibus nos abhorreere oportet: *Quemadmodum, inquit, mundani homines, ea quæ mundi sunt, sequuntur, diligunt & querunt, magna cum diligentia, bonores sicut, famam, magni nominis asti-*

mationem in terra sicut mundus eos edocet.

1. Primò igitur mundani querunt & diligunt honores; honor autem est testimonium cujusdam excellentiæ; illudque exhibetur nonnunquam aperiendo caput, inflectendo se, aliive signis honoris aliâ per elevationem seu promotionem ad sublimia officia ac dignitates. Utriusque generis honor, quatenus est res transiens, brevis & evanida, parvi faciendus est: primi enim generis honor exhibetur ab hominibus, ignorantibus, vel etiam malis, qui hodie sunt & cras fortè non erunt. Dignitates etiam semper sunt instabiles, & à potentibus auferri possunt, vel saltem in morte sunt relinquendæ: habentque annexa plurima incommoda, ac discrimina perpetua salutis, quæ in sequentibus indicabimus.

2. Querunt ac diligunt mundani, famam: quæ aliud haud est, quam nomen, quod de alio spargitur; & vel in bonum, vel in malum accipitur: Famam & laudem in malum, sectantur illi, de quibus Sapiens Proverb. 2. 14. loquitur: *Latantur cum malè fecerint, & exultant in rebus pessimis.* In bonum fama sumitur; cum quis ob facta sua celebratur. Bonam famam non convenit quidem omnino fugere; quia hominibus de Societate necessaria est ad fructum, bonumque proximum: *Melius est enim nomen bonum, quam divitiæ multa.* Proverb. 21. 1. illis præcipiè qui ex officio dispensatores sunt mysteriorum DEI & vacant salutis animarum: sed sequi, querere,

H h 3 diligere,

diligere, optare nomen suam longè, lætèque celebrari, ac famam tuam volitare per hominum ora, vanum est; & ab hoc nos omnino, & non ex parte abhorreere oportet: huiusmodi fama pluris ducenda non est, quam ventus prætervolans; consistit enim duntaxat in opinione hominum, secundum quam iudicium ferunt, & verba proferunt; & veluti venti nunc ab una, nunc ab alia parte spirant, omnino instabiles; ita fama quoque mutabilis est in dies & horas.

3. Quod querunt, diliguntque Mundi electæ, est, *magni Nominis existimatio*, quæ concipitur de doctrina, vel dignitatum gradibus, dum quis Doctoris, Senatoris, Consulis, aut Consilarii Principis, titulum nanciscitur; & ferè versatur circa nomina, quibus doctrina, vel scientia subest aut prudentia.

Atque hæc sunt quæ Mundus sectatores suos venari docet: hæc iis sequenda, amanda ac quærenda suadet, hæc tanquam magna, pretiosa, ac stabilia bona proponit. Ex his more Nabuchodonosoris auream, fulgentemque honoris statuam erigi ac consilari præcipit, quam teu idolum colant ac devenerentur. At religiosi hæc omnia fugiunt, spernant, larvam detrahunt, & ab illis tanquam à summè periculosis ac noxiis, salutisque æternæ inimicis abhorrent. Norunt enim cum S. Bernardo, quàm difficile sit, esse in honore sine tumore; in prælatione sine elatione; in dignitate sine vanitate. Non ignorant, quàm facilè hæc superbiæ fomenta ambientes, Deum offendant, & quodammodo de-

relinquant: adæoque poenam à Jeremia prædictam incurrant: *Domine qui te detrahis, inquit, confundentur; & recedentes à te, in terra scribentur, quoniam dereliquerunt remam aquarum viventium.* cap. 17. Quoniam honores ambiunt, & in terra scribi amant, facilè delentur de Libro vitæ; quia per ista potissimum diabolus trahit homines in interitum, ut docet S. P. Ignatius in medit. de duobus vexillis. Iure igitur S. Fundator suos alumnos ab huiusmodi honoribus vult omnino & non ex parte abhorreere. Sed nonne videamus, qualenam ac quantum hoc odium & quantum horrorem esse oporteat.

II. Cupit S. Ignatius parens noster, ut ab honore, fama, vana gloria, laude, prælatione, dignitate, & magni nominis umbra captanda, omnino, & non ex parte; id est toto corde, non ex parte, totè mente, totà voluntate, desiderio, amore, & non ex parte abhorreamus; non secus atque ab impostoribus, latronibus, furibus, spectris, cadaveribus, peste ac veneno infectis abhorreere solemus. Si enim ista sectemur, quæramus, diligamus, totum vitæ religiose fundamentum collabascit, tota perfectionis fabrica susque deque vertitur & evertitur; à fine, ad quem conditi sumus, & religionem intravimus, qui est Dei gloria, toto celo aberramus, dum nos ipsos, nostram gloriam inane, vanè ac stolidè ambimus: omniaque nostra ministeria atque exercitia, velut peste ac veneno vanitatis inficimus.

Quis obsecro, sinceræ mentis & candidi pectoris homo, è fraudibus et
idoli

foliis confarcinatos Impostores non averfatur? Ejuſmodi Impoſtor eſt mundus; ſpondet & offert honores, famam, magnam nomen, tanquam bona ſolida, vera, ſtabilia ac diuturna; & quid ſunt niſi *vanitas vanitatum & omnia vanitas*? Quid ſunt niſi vapor ad modicum patens? Quid ſunt niſi ventus ocyus avolans, & fumus ſubito in auras evaneſcens? Quid ſunt niſi lignum putridum, & vermiculi, quos noſtilucas dicimus, qui nocturno tempore in tenebris lux, ignis, & aurum eſſe videntur; at accedente lumine, ligna putrida & vermes eſſe deprehenduntur. O quam cito tranſit omnis mundi gloria! Ubi modo ſunt tot Caſares, tot Reges, tot Principes, tot Praelati, tot Superiores? tranſierunt, mortui ſunt; ſepulti ſunt & ab hominum memoria ſublati evanuerunt. Dum viverent, erant in honore & ſplendore; poſt mortem pedibus aliorum conculcantur. Quis igitur Sapiens ab huiusmodi impoſturis, fraudibus & vanitatibus non penitus & omnino abhorreat? quis has verorum honorum umbras, non ex animo ſpernat, ut veros honores, & æternam gloriam conſequatur? *Nahite effici pueri ſenſibus*: 1. Corinth. 14. 20. Pluris facit puer equum arundineum & puellula puppam, quam veros equos & veras Dominas: Ne præferamus umbram veritatis, ipſi veritati, atque hiis nugis & honorum ſumis animam adjiciamus: ſed omnino & non ex parte ab iis abhorreamus; & veræ prudentiæ ductum ſequemur.

Quis deinde non abhorret à furibus,

latronibus, inimicis? quos nec in colloquia adducere, nec in conſpectum admittere, nec oculo blando intueri dignamur? An non ejuſmodi fures, latrones, inimici, ſunt honores, dignitates, ambitiones, vana gloria, fama, magni nominis æſtimatio quæſita inordinatè, quæ nos æternâ gloriâ, perpetuâ laude ac beatitudine cœleſti ſpoliant: quemadmodum & fures ſunt, qui iſta ambiunt; ut rectè docet S. Laurentius Juſtinianiſus de Regim. Pralat. c. 12. *Inſideles*; inquit, *ſunt, qui ſuam, non Dei gloriam querant, cum ſcriptum ſit: Dominus diſſipabit oſſa eorum, qui hominibus placent, conſuſi ſunt, quoniam Deus ſprevit eos.*

Quis adeo firmi eſt cerebri, ut in alta rupe conſiſtens, ad præcipitis profundiffimi conſpectum non horreat? Fama, honor, dignitas mons eſt, ſed propè eſt præcipitium, & lapſus periculum; facilis in monte aut turri poſito, quam conſiſtenti in valle, vertigo cerebrum rotat: facilis in monte, quam in imo fixæ arbores à ventis ſternuntur. Via honorum amœna eſſe videtur, ſed noſtiſſima ejus ducunt ad mortem, ad præcipitium. Nam tolluntur in altum, ut lapſu graviore ruant, canit Poëta. *Caveat igitur, omni ratione pietarum cultor, monet S. Baſil. in conſtit. Monach. c. 25. Ne honores conſectetur, ceteriſque præponi velit: Omnium enim qui ſeipſum exaltat, humiliabitur: & qui ſe humiliat, exaltabitur.* Cujus exemplum triſte præbet Lucifer ſuperbus, qui dum exaltari voluit, præcipitatus & humiliatus eſt uſque ad inferos. O quot per hæc præcipitia dejecti & devoluti ſunt in abyſſam, non jam

jam dico, Amani, Nabuchodonosores. Achab, alique Reges ac Principes profani, sed etiam Episcopi, Prælati, Superiores religiosi? Horrendum est, ac tragicum prorsus exemplum, quod de certi Ordinis Monasterio recenset Illustrissimus D. Joannes Caramuel Episcopus Misæ, SS. Theologiæ Doctor in Theologia sua regulari Tomo 2. in proœmio ad Abbates; hæc verbis: Referam quæ à D. Bernardo Botyn mihi & nonnullis aliis ante tres annos confidenter & sincerè sunt dicta: referam, inquam, si horror aut linguam, aut calamum movere permittit, in Monasterio N. (nomen ne exprimam, impediunt lacrymæ) Mortui Abbatis cadaver, ut moris est, bene ornatum ad Capitulum in feretro defertur, atque inde ad Ecclesiam & Chorum. Erant ibi qui Plalterium, juxta pium Ordinis ritum segerent, qui vestes decentiùs componerent, & rotis ornarent: cadaverque in illorum juniorum præsentia, qui vota coram illo emisserant, horribili ejulans voce: *Ut quid hæc omnia, inquit: siquidem ego sum octavus decimus, hujus loci, Abbas qui ardeo in inferno.* His auditis, tanto omnes percelluntur horrore, ut nec animum ad hærendum, nec vires ad fugiendum haberent. Tandem cadaver sine pompa sepeliunt, & quia vitandum erat scandalum, pompam funeream pro animabus purgatorii absolvunt. Examinaui postea, qui miser ille Dominus vixerit, aut devixerit: & audiivi fuisse comesationum amatum, ebrietatemque exemplo & indulgentia, in Monasterio suo promovisse: cateroquin fuisse in bona opinione. Hactenus Caramuel.

Periculosa hæc præcipitia, ac perditionis aeternæ discrimina honoratis munitis, animarumque regimini annexa si quisquam aliùs, clarissimè agnovit, & declinare studuit virtute ac scientia Eminentissimus Cardinalis Robertus Bellarminus, è Societate nostra, ad dignitatem istam & Archiepiscopatum Capuanum evectus. Quem cum Clemens VIII. Pontifex Galero purpureo ornaturus esset, non ignorans summe eum ab ista dignitate abhorreere, sub anathematis pœna, & culpæ lethalis noxa domo exire vetuit: cumque jam induendus purpura, Pontificiis pedibus advolutus, honorem deprecari inciperet, inhibitus est, sub eadem pœna: sed lacrymarum imbre decidente dolorem, cum verbis non liceret, contestati perrexit. Invitatus postea ad Collegium, metuens acclamationes in laudem dignitatis, iustitiam, omni gratulatione prætermisâ, carminis materiam assumi hæc: *Omnia caro sænum, & omnis gloria ejus, sicut flos agri.* Denique in Exhortatione ad Novitios Romæ habitâ, palam edixit: *Tot annis vixi in Religione, absque ea, quod scirem, quid esset tristitia, & jam Cardinalis, quid læticia sit penitus ignota. Vestes purpureæ, verè arumosa mihi sunt & graves, ut quotiescunque conspiciam, à fletu mihi non temperem.* Et pileum purpureum capiti detrahens atque ostentans, obortis lacrymis dixit: *In parva peccatorum meorum, dedit mihi hæc purpuram Deus.* Ita Tannerus in vita pag. 536.

Quare, Dilectissimi, cum S. Fœdator doctrinam hanc ad eò nobis, filii

stis, inculcatam cupiat: quid sit honor, fama, magnique nominis umbra, penitentiis inspiciamus: & honores tanquam evanidos vapores; famam velut auram evolantem, & instabilem; magnam hominum æstimationem, ceu umbram inanem reputemus & despiciamus: illa enim sectando, vitæ religiosæ basin evertimus, omniæque opera vanitatis sordibus inquinamus. Mundus fraudulentus impostor est, falsâ pro veris, vitrum pro margarita, aurichalcum pro auro, umbram pro veritate vendit: sed nolite pueri effici sensibus, ut fraudibus ejus capiâmini, & ematis. Mundus fur est, latro est & inimicus, hono-

rem, vitam, gloriam temporalem offerens, ut æternam adimat & beatitudine perpetuâ spoliet. Mundus seductor est pessimus, qui non secus ac Diabolus Christum, homines in montem excelsum & honoris culmen attollit, ut cerebro vertigine superbiæ rotato, facilius detrudat in præcipitia horrenda: & in abyssum infernalem devolvat. A quibus ut liberi degamus, cum Bellarmino & aliis viris Mundi contemptoribus, in valle humilitatis; imoque loco persistere optemus; sic omnia præcipitia, salutisque discrimina, facilius declinabimus.

EXHORTATIO II.
IN REGULAM XI. SUMMARI.

De quærendis & amandis, contumeliis, injuriis, contemptu, à quibus mundus abhorret.

T H E M A.

Nolite diligere mundum, neque ea qua in mundo sunt.

1. Joan. 2. 15.

V E L :

Admittere & concupiscere, quidquid Christus Dominus noster amarit, & amplexus est, ut contumelias, injurias, &c. Reg. II.

Uemadmodum Respublica romanorum & Respublica Carthaginensium, semper studiis contrariis dissidentes, armis mutuis sese oppugnârunt, neutrá sibi

securitatem, tranquillitatémque pollicente, nisi alterutrâ eversâ. Ita mundus & status religiosus legibus, principiis, studiis, armis, animis, moribus, distant; quod unus amore, alter odio prosequitur. Mundus quærit opulentiam, Religio paupertatem: Mundus secta-

Li

secta-

sectatur voluptates, Religio cruces & mortificationes: Mundus ambit honores & dignitates, Religio amat contemptus, & contumelias. Vos non estis de mundo, *Si de mundo fuissetis, mundus quod suum erat diligeret: Sed quia de mundo non estis, propterea odit vos mundus.* Joan. 15. 19. Et vos ea quae mundi sunt odio prosequi decet. Atque id est, quod à nobis quoque postulat in hac Regula S. Ignacius dum ait: *Quemadmodum mundus quatit honores & laudes humanas; Sic qui procedunt in spiritu, & seruo Christum Dominum nostrum sequuntur, auant & ardent exoptant, quae eis omnino contraria sunt, scilicet contumelias, falsa testimonia & iniurias pati, imò & pro stultis haberi & reputari.*

Quam legem, ad eò perfectam; sublimemque ut altius penetremus, mentibusque nostris inferamus, rationibus & exemplis stabiliemus.

L
Causae
amandi
contumelias & iniurias.

1. Ut amore prosequamur, & ardenti desiderio feramur in contumelias, falsa testimonia, iniurias perferendas & stultitiam opinionem; necesse est ea non oculo passionibus excecato mundanorum aspicere, & cum vulgo mortalium exteriore specie duntaxat intueri; sed oculo mentis lumine fidei illustrato, intime perspicere ac penetrare, quoniam in iis bona recondita lateant; à mundanorum multorumque Religiosorum imperfectorum oculis remota: neque enim voluntas nostra in malum ut malum ferri unquam potest. Qui pharmacum amarum, potionemve medicam, ex aloë, rhabarbaro, colocynthide, aliisque palato ingratis herbis mistam, secundum exteriora confide-

rat, omnino ab ea abhorret, amaritudinem refugit, nauseam metuit, viscerum tormina & corrosiones odit ac detestatur. At si inteream alexipharmaci vim, efficaciamque, morbum depellenti, mortem accendi, sanitatemque restituendi perpendat, ambabus illud manibus amplectitur, pleno ore haurit, & praeter stipendium, amplas Archiatrogrates rependit. Pari ratione, in falsis testimoniis, iniuriis, contumeliis, ceterisque despectibus, exteriora solum intuens, abhorret, fugit & tanquam summe abominanda, gravissimamque mala execratur: at, qui cum famulis Dei perfectis, interiora, quae in iis latent, trutinat, amore ea lingulari concupiscitur, & viribus totis concupiscitur.

Quidnam igitur boni in iis absconditum deprehendimus? Ingentes sane thesauros ac divitias. In visis PP. L. 1. c. 15. n. 83. Frater quidam interrogavit senem, dic mihi rem quam cultodiam & vivam per eam. Respondit Senex: *Si poteris contumeliam pati & sustinere, magnum est hoc & super omnes viuites.* Quas tam supponit tum tanquam thesauros complectitur.

1. Thesaurus, sine dubio, maximus Humilitas, omnibus mundi margarita, ac lapidibus pretiosis longè pretiosior: utpote basis perfectionis & fundamentum sanctitatis; ad quam praedicta conducunt plurimum. Superbia est vile vitium, Humilitas margaritum; Superbia plumbum, Humilitas argentum. *Superbia*, inquit S. Laurentius in Ligno vitae, *accipit corticem, Humilitas nucleum; illa florem, ista fructum; illa pulchrum, ista bonum; illa opinionem, ista veritatem.*

illa ascendit & prostermitur, ista descendit & exaltatur. Ac proinde illa magnum est bonum, & nobile cimelium: est omni lapide pretioso præstantior, omni flore elegantior, omni odoramento ita fragrantior.

2. Latet in iis assimilatio, & conformitas cum Domino nostro JESU Christo, quo quid præstantius? quid sublimius? Nihil enim excellentius, quam Christi vitam & mores æmulari, nihil dignius, quam ad ejus similitudinem proximè accedere, atque in ipsum quodammodo transformari: quemadmodum Aulici, quò Regi similiore, viciniore & propinquiore sunt, eò bonum majus, honorem, gloriam, auctoritatem & potentiam illustriorem consecuti existimantur. Gloria magna sequi Dominum.

3. Latet in iis augmentum gratiæ, & correspondens præmium vitæ æternæ: non enim fallit æternæ veritatis promissum infallibile. *Qui se humiliat exaltabitur.* Matth. 23. 12. Pro exigua contumelia animo forti, hilarique tolerata; æterna in cælis laus rependitur: pro falsis hominum testimoniis libenter susceptis, vera Dei Coelorum & Angelorum magnifica testimonia redduntur; pro levi contemptu amato, generoseque tolerato, perennis gloria exaltatio, & beatitudo à Numine liberalissimo donatur! Quantum bonum! quantum thesaurus! At à cæcis sæculi filiis absconditus!

Quantæ igitur Sapientiæ est, brevem levemque contumeliam mortaliū, pro gravissimis Cælitum præconiis, contemptum exiguum pro immenso

gloriæ pondere, ultro suscipere; gloriam mundi, instar puncti transeuntem spernere, nolle per hominum ora volitare, memoriam, plausum, encomia vulgi despiciere, ut Christo assimilari, honores sempiternos adipisci, Deoque ipso sine sine fruaris.

II. Ne verò arcum nimium tendere; ac supra vires humanas elevare videamur; exempla non desunt, quæ intuemur & imitari conemur. In primis verò in hoc certamine præeuntem habemus Archistrategum nostrum supremum Dominum JESUM; quem nos ejus milites subsequi generosè decet. *Quid enim? num honores mundi, num plausus hominum, num sceptræ & diadema ambiit? Minime gentium, omnia ista calcavit, honores fugit pro nativitate loco graveolens stabulum, pro fatali lectulo funestum crucis lignum elegit, cum diademate eum insignire pararent, turbas declinavit; nec tantum quidquid honorem, gloriam, pompamque sapiebat, cane pejus & angue fugit & horruit; verum etiam in omni vitæ suæ periodo contraria omnia elegit; passionis præsertim tempore, quot enim Contumelias onerari se livit; dum jam malefactoris, jam vini potatoris, jam seductoris populi, jam Demonium habentis titulus fuit insignitus? Quot falsis testimoniis obrui se permisit; dum jam censum Cæsari pendi prohibentem, jam subvertentem gentem, jam Sabbathum violantem falsò attestari fuisse? Quot injuriis gravissimis læsus atque appetitus, quando pro doctrina calumniam, pro miraculis penam, pro beneficiis tormenta & ingrati-*

li 2 nem

II.
Exem-
plum
Christi
Domini
& Apo-
stolorum.

nem summam, pro salute & vita aeterna, quam offerebat, clavos, spinas, crucem & lanceam reportavit? Quin & stulci, stolidi ac bardi instar ab Herode aestimari, ac tractari voluit; quando nec verbo eum dignatus, illusus, spretus, & vestimento albo, ceu fatuus, fuit circumamictus?

Atque haec omnia, cum aeterna elegerit Sapientia, quâ nemo meliorem de rebus cognitionem, aestimationemque habere poterat contra mundi iudicium falsum, & sensum erroneum; ingenia utriusque in iis bona latere concludimus; deinde ut suo nos exemplo eadem bona consequi moderno quoque tempore doceret, atque ad imitandum attraheret, contrariamque illo ævo, & grassantem opinionem, mundique vanitatum aestimationem aboleret. Tota vita Christi, inquit Magnus Augustinus L. de vera Relig. cap. 16. morum disciplina fuit. *Satellites voluptatum divitias pernitiosè appetebant, pauper esse voluit. Honoribus & imperiis inhabant; Rex fieri noluit. Carnales suos filios magnum bonum putabant; tale conjugium, prolemque contempserunt. Contumelias superbissime horrebant; omne genus contumeliarum sustinuit. Injurias intolerabiles esse arbitrabantur: quæ major injuria, quam justum, innocentemque damnari? Dolores corporis execrabantur: flagellatus atque cruciatus est. Mors metuebatur: morte multatus est. ignominiosissimum mortis genus crucem putabant: crucifixus est. Omnia quæ habere cupientes, nec rectè vivebamus, cavendo vitæ fecit: omnia quæ vitare cupientes, à studio deviamus veri-*

tatis, devicit. Haftenus Augustinus. Tota hæc vita Christi nostra est disciplina & eruditio; ideoque innuit Sanctus Ignatius, eos qui Christum nostrum sequuntur, eadem quæ Christus amavit, amplecti.

Secuti sunt, præ reliquis Christum Magistrum ac Ducem optimum Apostoli; ejusque disciplinam probe apprehenderunt: quando de illis legimus: Ibant gaudentes à conspectu consilii, quoniam digni habiti sunt pro nomine IESU contumeliam pati.

Unde verò tantum gaudium? Noverant thesaurum in contumeliis latentem, quem à se repertum gratulabantur: easque non ut ignominias; sed ut dignitates obtentas lætabantur. Agnovit quoque thesaurum hunc in contumeliis, injuriisque absconditum Gentium Doctor Paulus; ut verbis illis restatum reliquit: *Placeo mihi in infirmitatibus, in contumeliis, in necessitatibus, in persecutionibus, in angustiis pro Christo. Placeo mihi inquit in contumeliis; non utique ceu rebus vilibus & odiosis, sed tanquam in pulchris, pretiosis, gratis, omnique aestimatione dignissimis. Complacere filii hujus sæculi sibi in honorum titulis, in laudibus vanis, in dignitatibus & eminentiis: ego verò mihi in contumeliis, infirmitatibus, persecutionibus atque opprobriis mirificè placeo & unice delector. O insignem Christi Affectum! ô dignum tanto Magistro in crucis & ignominia gymnasio discipulum!*

III. Quodsi præter vetera jam recepta, nova quoque hujus virtutis & lectionis

lectionis specimina intueri aveatis, mentis aciem in Sanctum Patriarcham nostrum Ignatium conjicite: qui non verbis solum & Regulæ Præscripserit; sed exemplo quodque se reconstitutum in contumeliis, injuriisque thesaurum agnosceret atque ardentem amplecti contestatus est. Accusatus est Compluti, quæ pietatem heteroclitam inveheret, & ab Inquisitoribus Fidei per lectores palam ac in omnium conspectu in carcerem conjectus est. *Ece falsa testimonia!* Compluto profectus Salmanticam, cum ejus vita & doctrina novitatis haberetur suspecta, rursus in carcerem cum Sociis conjectus, & catenis revinctus est: non sine animi gestientis lætitiâ. *Ece injurias.* Parisios profectus, cum ibidem in Collegio S. Barbaræ Studiosos ad pietatem formaret, Professores eum virgis excipere decreverunt. Nobilis quidam (Lopius nomine) ob admonitiones de corrigenda vita, dudum Ignatio offensus, ut Socios à dandâ eidem elemosynâ abstereret, hominem nequissimum & hypocritam flagitiosissimum nuncupat: qui si non rogo (inquebat) planè dignissimus est, velim iple vivus concremari; id quod eodem die, dum ignes festivi ob natum Philippum II. excitarentur & scintilla statu iræ divinæ perlata in pulveris acervum & ex eo nata flamma totum Lopium involvit æque incendit. *Ece contumelias:* licet à Numine vindicatas. Dum in Italia ei iter agendum per loca Gallico ac Hispanico milite infesta, aliquoties tanquam explorator attentus, vestibus nudatus, per media

caltra traductus atque ad Ducem pertractus, ita interim inter ludibria & probra, in medicandam Christi patientis nuditatem absorptus, ut se quid fieret, diu non adverteret. Et quæ graviorum tolerandorum appetens, in respondendo quæstionibus Ducis, hominem bardum & stolidum consultò simulabat, non absque indignatione hujus in milites, qui stultum præ exploratore nescissent distinguere, dimitti receptis vestibus jussus est. Quod ab iis non prius factum, quàm pugnis & calcibus barbarè contudissent. En opprobria, injurias, falsa testimonia, contumelias, & stultitia titulum ardentem à sancto Viro exoptatum ac toleratum! Quæ omnia Ribadeneira in vita & Tannerus in Societate Apostolorum imitatrice pag. 8. & 9. recenset. *Qui fecerit & docuerit, magnus vocabitur in Regno calorum.* Matth. 5. 19. Quod optimè illi convenit. Sed ut exempla Virorum Apostolicorum, & in perfectionis culmen evedorum duntaxat Tironibus proponere videar. Audite, Novitii mei, exemplum Novitii in primo Tyrocini limine etiânum versantis, sanè egregium. Fuit is Melchior Nunnus Barretus, qui eo ipso die, quo Doctoratus apice à Conimbricensibus donatus fuit, pompâ & apparatu præter morem affectato, ad nostrum Collegium à plena & illustri Academicorum catervâ ductus, Religionis meliorem lauream assumpturus. Vix dum subliterat, cum jubetur eo ipso die, ut pallio mutato in detritum, & futilem amictum, humeris sublatum vervecem

mediam per urbem dono ferat Marco Romæ Theologiæ Professore, cuius patrocinio fuerat in ipso doctoratûs ritu pro more usus. Præstò fuit imperio, dorsum onerans animali, stupente populo, pergit ad Romæ domum & munus offert; ille insolentiâ spectaculi attonitus hæbit: at Nunnius jam tum genuinum se Ignatii, imò JESU Christi Allectam, generoso mundi contemptu demonstravit. *Nierenbergius L. 3. doct. ariet. 2. c. 25.*

Quæ cum ita sint Charissimi, nolite in ignominia, & contumelia injuriæ cortice hætere; sed ea penitiùs inspicite; & thesaurum latentem, virtutem humilitatis, Christi Domini similitudinem Apostolorum æmulationem, præter ingentes gratiæ & gloriæ cælestis gradus in his reconditos eruite, & aliâ mente affectuque ea complectemini. Unde, obsecro, nascitur, quod contumelias, injurias, contemptus, quasi velis remisque refugiatis, & vel eorum audito nomine horreatis? Plus dico, unde promanat tanta fragilitas, & teneritudo tanta, ut nonnulli Tyrones, nec

verbum asperius, nec dictum moridius, nec factum injuriosius, nec criminum signum contemptûs, absque impatiencia, indignationis ac vindictæ stimulis ferre, aut superare valeant? Arbitror ex eo, quòd oculis mentis è faculi tenebris recenter egressis, nondum caligo, aut glaucoma excussum sit; ad eoque thesauros in contumeliis, impatiensque reclusos oculis etiamnum cæcipientibus non sat videant, aut languidis adhuc ex passionum & vitiorum morbo viribus, onus tantum, perfectis ac robustis leve, portare nondum valeant. Quare excitent nos ingentia illa bona, quæ prædicta conferunt, animè illustria Christi Domini exempla, impellant Sanctorum Apostolorum, Signatii, aliorumque heroum ac pugilum Christi, morum documenta; atque à minimis auspiciando ad majora paulatim progrediamur: hæc viâ ad sublimitatem in Regula præsentè contentum perfectionis gradum cum gratiâ divinâ eluctabimur.

EXHOR-

EXHORTATIO III.
IN REGULAM XI. SUMMARII.
DE CAUSIS FUGIENDI HONORES.

T H E M A.

Qui se exaltat humiliabitur; & qui se humiliat exaltabitur. Matth. 23. 12.

V E L :

Amant & ardenter exoptant quæ mundo contraria sunt. Reg. 11.

Mira Moyses animi demissio in deprecanda Israelis praefectura omnibus secularibus, Religiosis, & Societatis nostrae hominibus illustre praebet exemplum. *Veni inquit Deus, Exodi c. 3. 10. & mitte me ad Pharaonem, ut educas populum meum, filios Israel de Aegypto. Vade Moyses migra ex eremo ad regiam, praeris deinceps non gregibus; sed tribubus; ex opulione eris legatus Numinis ad Principem. Exinde non de compaluis ages; sed de victoriis, profigabis exercitus, Dux eris populi,* mare subjugabis, imperabis igni, caelo vestigal indices; verbo, Deus eris Pharaonis. Verum quid ad tanta munia Moyses? *Obsecro, ait, Domine, non sum eloquens ab heri, & nudius tertius. Exodi cap. 4. 10. Perge, reponit Deus, Ego ero in ore tuo, doceboque te, quid loquaris. Sed perstat in profunda animi demissione Moyses: Obsecro, inquit, Domine mitte, quem missurus es. Audin? spernit penè dixerim; ipsum Numen, mavultque à se abesse Deum, quam vulgo praesente. Et quid dimittebat? hircos. Et quo abducebatur? In regiam. Et in quem refingebatur? In Deum Pharaonis. Attamen tantis & titulis & gemmis, oblatae tadium praefecturae antefertur. O praclarum humi-*

humilitatis speculum ! O egregius mundi & honoris contemptus ! Cujus specimen præbet secularibus, tanquam populi Antesignanus, Religiosis, tanquam mundo mortuus, nobis tanquam singulare gloriæ divinæ instumentum, & Apostolus, seu missus.

Tantum virum ut æmulemur, ternas adducam rationes, unam communem omnibus, alteram propriam Religiosis, tertiam magis consentaneam nobis ; ut magis magisque à mundo & quidquid mundus amat abhorreamus.

I.
Ratio honoris mundi appetendi, ex ipso mundo & honore eruitur.

I. Motivum primum, mundi honores, laudes, altitudines averfandi & floccipendendi, ex ipso mundo, ejusque honore depromitur. *Honor fugientem sequitur, sequentem fugit* ; ut communi fertur paræmiâ. Hoc tenore res mundi hujus, divina disponit Providentiâ ; ut superbos ignominia, humiles ac mundi contemptores subsequatur gloria : ut filii sæculi, sese exaltantes deprimantur, & Filii Dei sese deprimentes exaltentur. Ipsâ id discimus quotidianâ experientiâ : nam mundus amatores suos quantocyus obliviscitur ; ac contemptores suos, à quibus odio habetur & spernitur, obliviscitur nunquam. Quare si vis, ut recordetur tui mundus, sperne eum ; & nunquam tui obliviscetur. Quorum enim, obsecro, recordatur mundus quosnam cultu & honore prosequitur ? Eos, qui mundum fugerunt, qui ad antra deserti sese recesserunt, qui honorem & gloriam, tanquam ventum spreverunt & omnes Orbis plausus, pompas ac dignitates, pedibus conculcaverunt. S. Hieronymus, S. Antonius,

S. Paulus, S. Maria Ægyptiaca, si in mundo permanissent, dudum oblivione sepulti jacerent : Verum quia in eremo vixerunt, quia in caverna, à mundi strepitu remoti, latuerunt, atque uni immortali Deo fideliter servierunt, perpetuâ memoriâ celebrantur : & in celo gloriâ immortalis potiuntur. *In memoria æterna erit iustus.* Psalm. 111. 6. At è contra, de impiis canit idem Psalmista regius. Psalm. 9. 8. *Perit memoria eorum cum sonitu.* Quosâmmam, recordatur Roma ? An Cæsarem victoribus & triumphis inclytorum ? An Principum, sanguine & bellicâ laude illustrium ? Non : sed Petri piscatoris, mundum relinquentis, & honorem ejus ac saltum conculcantis ; adeo ut ipsi Pontifices & Reges, eum devenerantur : qui saltum & gloriam mundi, ceu pomum putridum abjecit. *Verissimum igitur est verbum adagium antedictum : Honor fugientes sequitur, sequentes fugit ; & illud Salvatoris : Qui se exaltat, humiliabitur ; & qui se humiliat, exaltabitur.* l. c.

Vel una hæc ratio Religiosis ad contemnendam omnem mundi gloriam in terris, posset inflectere ; ut admirum eorum gloria & memoria, æternum perennaret in caelis ; sed communis ratio ista est omnibus, binas Religiosis magis proprias, modò discutiamus.

II. Motivum alterum, ardentissimo Religioso ad abhorrendum ab omnibus, quæ mundus amat, & totis viribus concupiscendum contrarium, ea scilicet quæ Christus amavit, seorsus subiciens, est ipsemet status Reli-

giosus: is enim Bernardo & aliis a-
restantibus, status est hominum mun-
do mortuorum, & Christo soli viven-
tium; quis igitur non videt, iis illa
minimè sectanda esse, quæ mundus a-
mat? Si enim secus fecerint, denuò
mundo vivere & Christo emori occi-
piunt. *Nemo enim potest duobus Dominis
servire: Nec Christus & Mundus, De-
missio & fastus, Vita & Mors honoris
bene conveniunt.*

Imò Religio est Schola Crucifixo-
rum cum Christo, & quidem crucifi-
xorum mundo, cum Apostolo profi-
tentium: *Mibi mundus crucifixus est, &
ego mundo: Ad Gal. 6.* Hanc artem in
hoc gymnasio totà vità & discimus &
exercemus. Quàm verò alienam sit à
crucifixo, ambire mundi honores, &
pompas; appetere ælimationem &
laudes, preensare præfecturas & digni-
tates; quis non videt? Sanè Cruci igno-
miniosè affixus, à Crucifixo nihil
gloriæ sperat, nihil favoris & auræ po-
pularis expectat, omnia spernit; nihil
concupiscit, nihil respicit, nisi alteram
vitam & portum æternitatis, cui ap-
propinquat.

Religio ulterius, ex SS. Patrum
sententia, est status Pœnitentiæ: est
congregatio lugentium: est cœtus pec-
cata sua in amaritudine animæ desfen-
tium: est grex mortificatorum, Chri-
stum imitantium; & Christo patienti
compatientium; de quibus ipsa Veri-
tas asserit: *Mundus gaudet; vos verò
contristabimini.* Joan. cap. 16. 2. Quid
igitur pœnitentibus cum gaudio? Quid
cum mundi risu, peccata sua deploran-

ribus? Quid cum honoribus, humilis
JESU vestigia legentibus? Quid
cum vanitatibus sæculi, sectantibus
veritatem? *Quare misero data est lux, &
vita his, qui in amaritudine animæ sunt?*
Interrogat meritò Job. cap. 3. Reli-
giosus à mundo miser creditur: *Cur
huic misero datur lux, honor, gloria?
Et vita his qui in amaritudine animæ sunt?*
Quid lacrymanti sæculi crimina, cum
prosperitate sæculari? Quid mortuo
cum luce, cum splendore, cum fe-
licitate, cum vita hujus sæculi? Quid
amaritudini animæ sanctæ, cum læti-
tia mundana? Non bene conveniunt,
nec in una sede morantur, tristitia &
læticia, lacrymæ & gaudium, a-
maritudo & voluptas, gloria &
ignominia, plausus & contemp-
tus.

Ad extrêmum Religio est caterva
fervorum Christi, est cœtus singula-
rium amicorum DEI & hostium
mundi. Ergo miles & amicus Chri-
sti deseret amicitiam & signa Chri-
sti, ac velut turpis transfuga deficiet
ad castra & amicitiam mundi, sectan-
do ea quæ mundi sunt? An nescitis:
quia *Amicitia hujus mundi inimica est
DEI?* Jacobi cap. 4. *Quicumque er-
go voluerit esse amicus sæculi hujus,
inimicus Dei constituitur.* Quare veluti
abhorremus ab inimico, ita à mundo
& omnibus quæ amat, abhorrea-
mus.

Eximio hac in parte exemplo præ-
fulsere varii sanctitate conspicui Re-
gulares. Sanctus Petrus Damiani
dixit Cardinalis & Episcopi Hostiensis
Kk munere

munere perfunctus, ad pristina se se Monachorum studia recepit; egregioque Scripto facti sui rationem reddidit: ut refert Tympius in Spec. Episc. signo 103. n. 5. Doctor Mellifluus à ternis civitatibus in Archi-Episcopum electus, nunquam adduci potuit, ut dignitatem admitteret *surius in vita*. S. Dominicus quantopere à dignitatibus abhorruerit, quaternos Episcopatus constanter recusando, abunde demonstravit, contestans mori se malle, quam tali onere gravari. *Tympius l. c. signo 112.* S. Gregorius Magnus in Pontificem electus, nec precibus, nec incredibili omnium Ordinum consensu permoveri potuit, ut Tiaram acceptaret; cumque exitum omnem obseptum cerneret, in dolio exportandum se ad vicinum montem curavit, & in antro latuit, donec columnæ igneæ indicio proditus, & in latebra deprehensus, onus acceptare coactus est, ut recenset *S. Gregorius Thaumaturgus. Et Tympius l. c.*

Horum igitur Virorum sanctimoniam illustrium, ab omni honore, ac dignitate omnino abhorrentium exemplo, & nos ab omni honore ac prælatione, non tantum extra Societatem, verum etiam intra eandem, animum geramus alienum; & subesse potius, quam præesse eligamus. Non offeruntur quidem hodie dum nobis Insula Episcopales aut Galeri Cardinalitii. Non proponuntur Tyronibus, Collegiorum, Domuumve gubernacula: Non deest tamen illis occasio frequens in parvis animum elationem suppressendi. Hæc ergo se se offerente, ab omni, quantum obedientiam salvâ licet munere honorato, ab omni gloria

inani, plausu, laude, famâ, ac magni nominis umbrâ penitus abhorreamus.

III. Motivum tertium Societatis Jesu magis proprium, & à mundi vanitate ac gloriâ fluxâ fortius avellens est gloria divina, quam Societas Alumnus, tanquam Aquilæ pullus genuinus Solem, unice oculis fixis intueri debet. *Ad majorem Dei gloriam*, Acroama & Symbolum est Ignatianum; hoc nili corde, ore, opere præferat Ignatii Filius, degener & spurcius habebitur. Deus solus omni gloriâ & honore est dignus; homo autem indignus. Quare tota mens, animus, cor, amor, voluntas huc feratur, id unum intendat, quærat, cupiat, desideret, atque sollicitet: *Non nobis Domine, non nobis; sed Nomini tuo da gloriam.* Psalm. 113. Atque ita cor divini amoris studio, ac zelo distentum generis non libebit proprium honorem venari. Præclare in hanc rem S. Laurentius Justinianus de instruct. & reg. Prælat. c. 12. *Non igitur licet nobis in hac peregrinatione honorem appetere: Non licet gloriam temporalem ambire; cum scriptum sit: Regi seculorum immortalis & invisibilis soli Deo honor & gloria in secula seculorum.*

1. Timoth. 1. Si totus honor Deo fieri debetur, quæ portio homini conveniet? Pleniori lumine collustrata, beata in celo mentes, quantumvis eximiam à Deo gratis ac gloriæ dotibus coodecorata, nullâ in re suam autupantur gloriâ, sed in unam divinam penitentiam abrepta, coronas suas ante dei thronum projiciunt, omnem illi gloriâ debent palam profiteres. et nos homines, nos (ut loquitur Bernardus) velut è palude

è palude nostrâ prorepentes ranæ, nos miseris, infirmitatibus, & arumnis innatantes vermiculi, nudi, cæci, egeni, in hac lacrymarum valle, positâ fronte & verecundiâ, Deo liberalissimo debitos honores audebimus usurpare? Sanè si ingenitam vilitatem nostram, Deique eminentiam ac celsitudinem perpendamus. omni nos contemptu & opprobrio dignissimos jurè censemus; & ad honorem quemvis non secus atque rusticus ad oblatum honorem regium sibi indebitum erubescimus, nosque derideri existimamus. Præclatè rusùm S. Laurentius Justinianus l. c. *Nescit Deum, & senectipsum prorsus ignorat, qui ante oculos hominum honorabilis apparere desiderat. Utique si sciret Deum, à quo omnia, per quem omnia, in quo omnia, qui universa, que sunt, fecit ex nihilo, cujus cuncta famulantur arbitrio, & quem Angelorum, Archangelorumque innumerabilis colit exercitus: ipsi soli honorem deserui concupisceret, ipsi que corde venerando, & ore laudando timeret. Denique si seipsum agnosceret, profectò se humiliando deprimeret, neque pro sui cordis confusione, oculos ad calum levare presumeret; quemadmodum Publicanus ille Evangelicus. Non enim potest non gemere, neque honorem prætereuntem non fugere, qui propriæ infirmitatis est concilius, propriæque conditionis est gnarus. Quomodo (quæso) valet se continere à gemitu, qui mentis oculos in semetipsum reflectens videt se densissimis ignorantie involutum tenebris, diversarum cupiditatum irretitum vinculis, noxiarum cogitationum agitatam procellis, variis perturbatum*

tentationum fluctibus atque innumerabilem vitiarum catenis allicitum?

Sanctus Familiæ nostræ Conditor Ignatius, summus gloriæ divinæ Æstimator, & honoris proprii Contemptor, quanto molimine, licet omnium suffragiis electus, Præpositi Generalis munus à se amovere initio; & decennio in eo exacto, postmodum deponere *conatus* fuerit, narrat Ribadeneira & Tannerus pag. 91. & 21. Pari modo: quanto studio R. P. Jacobus Laynez Societatis JESU secundus Generalis, quantoque conatu à se Episcopatum Labacensem, & Pisànum, uti & Archi-Episcopatum Florentinum; nec non Dignitatem Cardinalitiam, ipsiùmque summi Pontificatus apicem (ad quem duodecim Cardinales Electores jam suffragia illi contulerant) amoliqui fuerit, abhorruerit, ac fugâ periculum evitare decreverit, videre est apud Tannerum pag. 95. & 96. Tantos Ducis secutus R. P. Joannes Nunnius è Societate nostrâ, ad Patriarchalem Dignitatem Æthiopiæ evehendus, tantopere ab ea abhorrebat, ut assleret, malle se in compede ac catenâ vitam trahere, quàm oneri huic humeros supponere; quod tamen tandem obedientiâ adactus sustulit. *Histor. Societ. p. 1. l. 1. q. n. 15.*

Cognitis ergo, Carissimi, causis fugiendi honoris mundani, laudis, gloriæ & omnis vanitatis, ac memoriæ perennaturæ apud mortales, quæ fluxa est, quæque fugiendo potius, quàm quærendo obtinetur; & cujus despecta loco acquiritur gloria æterna in cælis: cognitis, inquam, & perspectis rationibus, quod scilicet ambitio & vana gloria

K k 2 ipsimet

ipsum Statui religioso repugnet
tanquam statui Mundo mortuorum,
crucifixorum, penitentium, & pecu-
liarium Dei fervorum atque amicorum,
illi soli fervientium & in illo uno glori-
antium. Deinde quod Societati JESU,
peculiari titulo ad Dei gloriam scanda-
dam, propagandamque instituta,
mendacis plausus, favores & encomia
aucupari, omnino adversetur: jamtum
a tyrocinio hæc a vanitatibus istis
aversio, & fuga auspicianda est. Non exi-
git quidem sanctus Pater noster
a Tyronibus apicem perfectionis
hujus Regulæ; sed in examine saltem
desiderium desiderii hujus perfectionis
requirit; quo habito, a parvis con-
temptibus, modicisque confusionibus
inchoandum est, atque hæc viâ pede-

rentim ad majores, ac magis ardua
ascendendum. Quod si neglexerimus,
nunquam erimus Mundo mortui, ac
crucifixi; nunquam evademus veri
Penitentes, nec servi aut veri Amici
Christi; adeoque nunquam veris Reli-
giosis annumerabimur. Deinde hoc
neglecto, nunquam genuinæ S. Ignatii
proles, nunquam veri gloriæ divini
zelatores, nunquam veræ animi demis-
sionis possessores, nec sancti Ignatii &
Lainii, nec Moysis, nec aliorum Sancto-
rum humilitate excellentium imitato-
ribus accensebimur; sed potius sub vello
religiôsâ cor superbum, cor tumidum,
cor vanum & ambiciosum, &
si non penitus, saltem semi-
mundanum circum-
feremus.

EXHORTATIO IV. IN REGULAM XI. SUMMARI.

Dilucidat pericula dignitatum & honorificorum munerum.

T H B M A.

Judicium durissimum his qui præsumt fiet. Sap. 6.6.

V E L:

*Optant imitari Creatorem & Dominum IESUM Christum,
ejusque vestibus indui. Reg. II.*

Sapientia & digni-
tate eminentissimus
Cardinalis Joannes
Bona, in libello
quem vitæ Christia-
næ principia indigi-
tat p. 1. §. 35. hanc doctrinam graviter
inculcat. Sapiens est qui suis momentis

ponderat res, & æstimat, prout sunt;
non sicut prædicantur & æstimantur
ab hominibus. Quælibet enim res
duas veluti facies habet; unam veram,
fucatam & apparentem alteram.
Vera est, quæ rationibus divinis &
ideæ in mente Dei existenti conformis
est; falsa est, quæ secundum ideam &
ali-

affectus hominum, pravâque amoris proprii præscriptiones efformatur. Sic Dignitas episcopalis (ait dictus author) secundum veram, divinamque ideam onus est vel angelicis humeris formidandum; & servitus, quâ Episcopus, ad divinarum & Apostolicarum Institutionum præscriptum, animarum salutem consulere tenetur, strictissimam in supremo Judicii die, de illis Deo rationem redditurus. In falsa autem atque apparente hominum ideâ episcopale munus est dignitas, ad quam promotus gradum in Ecclesia Dei conspicuum obtinet, divitias amplas adipiscitur, & ab omnibus honore cumulatur. Unde accidit, ut hoc munus secundum veram ideam respiciens, tanquam onus grave refugiat oblatumque constanter repudiet: Qui verò id ipsum secundum ideam falsam vulgi more intuetur, illud optat, quærit, ambit; & quovis modo, non licito duntaxat, sed etiam non rarè illicito procurat. Idem de aliis gradibus ac dignitatibus, tam Ecclesiasticis, quam æligiosis adstruendum est. atque hinc totius orbis & omnium Ordinum pervertitas ac perturbatio oritur, quod veris rerum ideis & definitionibus plerique careant, hujus mundi tenebris & præstigiis allucti; nec idonei sint ad Dei lumen recipiendum.

Ut igitur & nos his tenebris & erroribus non involvamus, sed sub vitæ religioſæ primordia veras honoratorum officiorum ideas in mente formemus & concipiamus; rigidissimum illorum examen, judicium durissimum, & gravissimum supplicium discutiamus,

quibus perspectis, haud dubiè ab iisdem omnino abhorrebimus.

I. Si itaque faciem & ideam veram munerum episcopaliū, Prælatorum & Superiorum religiosorum intueamur; deprehendimus primò grande onus, reddendâ in die Judicii strictissimæ rationis de omnibus subditis. Diserte id adstruit Doctor Gentium in Epist. ad Hebr. c. 13. 27. *Obedite Præpositis vestris, & subjacete eis: ipsi enim pervigilant, quasi rationem pro animabus vestris reddaturi.* Superior ergo de cujusque subditi anima rationem dabit, & animam suam pro illa quodammodo oppignorat, ac pro eadem æternæ mortis periculo se exponit.

Ejusmodi onus in se suscipit summus Pontifex pro animabus totius Ecclesiæ: Dicitur enim est illi à Domino: *Pasce oves meas. Pasce agnos meos.* Agnovit hoc Innocentius XII. Pontifex Maximus, quando peractâ paulò ante mortem ascensi Ignatianâ, Patri nostro Baldefano exercitia tradenti, dixit: *Quantò felicior essem, si binos Fratres meos secutus fuisset (qui fuerunt Societatis nostræ) eum nunc ratio de Ecclesiâ universâ Deo reddenda mihi incumbat.*

Onus idem admittit Episcopus pro Diœcesi sua, & ovibus singulis sibi committis. Unde quidam episcopus dum mox ordinandus, jamque Habitu Pontificali amictus, ex Rituali Libro pro more rogaretur: num veller animam suam obstringere pro ovibus suis? Extemplò vestes exuit, & se cum tali onere honorem nolle edixit, lacrymansque profugit ad montes.

K k 3

Non

I.
Onus
Prælatorū
examen
strictissi-
mum.

Non ab simili modo S. Nilamon Monachus, cum adigeretur munus episcopale suscipere, pauxillum temporis postulavit, quo in conclavi Deum per orationem consulere; intravit, oravit, & in oratione animam Deo reddidit, mortem præeligens dignitati & oneri reddende rationis de ovibus. Niceph. L. 13. c. 17.

Onus simile Præpositus ordinis Generalis sibi imponit pro tota Religione; Provincialis pro tota Provincia, Rector pro toto Collegio, vel Domo: danda igitur huic stricta ratio, de subordinatis sibi Officialibus, de Professoribus, de Verbi Divini Præconibus, de rerum temporalium adjutoribus. Danda illi erit ratio de singulorum operibus bonis & malis: de profectu ac defectu; de rebus spiritualibus & temporalibus, usque ad novissimum quadrantem. Danda illi erit ratio, non solum de defectibus ac delictis propriis; verum etiam alienis; imò & de omissionibus. Refert Cardinalis Bellarmius in Libello de arte bene moriendi L. 2. c. 6. Egrotasse ad mortem Episcopum pietate ac doctrinâ conspicuum; rogatumque à Sacerdote, num conscientia peccata foret? respondisse: nihil gravioris delicti sibi occurrere. Addidit Sacerdos, an conscientia omissionum ipsum non reprehenderet; cum Apostolus tam sollicitè Timotheum Episcopum admoneret dicens: *Testificor coram Deo & Jesu Christo, qui iudicaturus est vivos & mortuos; per adventum ipsius, & regnum eius: prædica verbum, in suis opportunè, importunè, argue, obsecra, increpa in omni patientia.* 2. Tim. 4. His auditis ingemuit bonus Episcopus, & ait: Verè omni-

nes me non parùm exterrere: & his delictis ceperunt oculi ejus profundere flumina lacrymarum.

Quàm verò hæc ratio reddenda sit ardua, quis non videt? S. Laurentius Justinianus de Inst. de rog. Prælat. c. 1. verè scribit: *Ceteris negotiis magis periculosa est regimen animarum; atque ad illud, prout oportet, ministrandum difficilissime quisque reperitur idoneus.* Verùm si qui pro seipso rationem reddere nequaquam sufficit, quanto minus pro se sibi que commisit? Omnes inquit Apostolus, stabimus ante tribunal Christi, reddaturi procul dubio rationem de collatis muneribus, de omnis bonis, peccatis criminibus, & de ministerio credito. Ceterùm ad hoc quis sufficiens est, quis securus, quis redargutione reperitur immunitus? *Judicium durissimum his, qui præfunt, fiet, inquit Sapiens. Nempe si hoc homines considerarent, minime ambirent præesse, neque Ecclesiastica dignitatis cathedram tantum cum studio quarerent.* Eadem difficultates perpendens S. Joannes Chrylasmus in Epist. ad Hebr. c. 13. 17. Homil. 14. concludit: *Mirum si potest aliquis rectorum salvari: Quis igitur tam stolidus & salvis suæ negligens, tam securitatem pertulit erit, ut e jusmodi dignitates ambiat?*

II. Onus alterum est iudicium rigidissimum & irrevocabilis sententia iudicis, secundum illud Sap. 6. *Durissimum his qui præfunt iudicium fiet.* Si enim, qui præest, officio sibi imposito non faciat satis, iudicabitur, & dura tremendi iudicis sententiâ ferietur. Officium Rectoris animarum est, omnium peccata portare, omnium tentationibus & animarum periculis occurrere, omnium mor-

bis spiritualibus medelam adferre; totamque domum oratione ac sanctis desideris, velut humeris, sustinere: quæ si neglexerit, durissimum iudicium præstolabitur. Jam si quis de propriis defectibus atque excessibus, formidabilem iudicis sententiam iure metuatur; quo pacto de propriis simul & alienis non formidabit? Imuit profectò valde hoc iudicium mellissimus Doctor Bernardus, qui Ep. 42. scribit ad Henricum Senonensem Archiepiscopum: *Si tentatio sit cuiuslibet hominis vita super terram, quantis paratis patet periculis vita Pontificis (id est Episcopi, addamus & Generalis, Provincialis, Rectoris, Superioris,) cui omnium necesse est ferre tentationes? Si ego latens in caverna, & quasi sub modio, non quidem latens, sed fumigans, ventorum tamen impetus nec sic declinare sufficere; sed continuus tentationum, varisque fatigatus impulsibus instar vento agitatæ arundinis huc, illuc, que circumferor, quid positum supra montem, positum supra candelabrum? Solus mihi servandus; solus tamen ipse mihi sum scandalo, solus radio, solus oneri, atque periculositas propria gula, & ventri & oculo scandalizanti, frequenter irasci oporteat: quibus ergo molestis angitur, quibus lacepsitur injuria, cui etiam etsi propria cessent, nunquam tamen de alienis desunt, foris pagna, intus timores? Haec tunc Bernardus.*

Deinde officium Gubernatoris animarum est. 1. Sibi commissos purgare à vitiis, arguere, monere, corripere, ac pœnasetiam castigare. 2. Illuminare, in omni virtutum genere instruere: exhortari, prædicare verbum Dei, quod est lucerna pedibus nostris. 3. Sibi creditos perficere, pro iisdem preces ad Deum fundere,

vita perfectæ exemplo eis præluere, Sacramentis pascere. Quæ si animarum Curator negligat, qualem sententiam à Iudice supremo audiet? Non aliam, nisi quàm olim Deus per Zachariam prædixit c. 11. 17. *O pastor! ð idolum derelinquens gregem!* Et illam Ezech. c. 34. *Quod infirmum fuit, non consolidasti; quod egrotum, non sanasti; quod confractum, non alligasti; quod abjectum, non reduxisti; quod perierat, non quesivisti.* Propterea Pastores audite verbum Domini: *Ecce ego ipse super Pastores, requiram gregem meum de manu eorum.* Scilicet in magno illo & decretorio die, coram sanctis Angelis, & cœlitibus, hoc tonitru, hoc fulmen in eos torquetur: *O Pastor! ð idolum! ego te vocavi, elegi, oviumque mearum rectorem constitui: sed tu gregem meum dereliquisti, quod infirmum fuit, non consolidasti: Sanguinem eius de manu tua requiram: I, maledicte in ignem æternum! ð fulmen terribile! ð quàm felix tunc erit, cui diceret cum Redemptore licebit: Quos dedisti mihi, nō perdidisti ex eis quemquam! quàm contra infelix, cuius culpâ, anima vel unica perit, iuste propterea Rectorem suum in iudicio accusatura, & in inferno maledictura in æternum!*

III. Onus tertium est pœna præsidum, officio suo malè fungentium gravissima: neque enim solum iudicium, his qui præsumunt durissimum fiet; sed gravissimo quoque supplicio plecentur: testatur id Sapiens, Sap. 6. v. 7. *Exiguo conceditur misericordia, potentes autem potenter tormenta patientur.* Exiguo, id est, pauperi, plebejo, privato, qui peccando minus lædit, faciliùs venia indulgetur; potentes autem, id est, Reges, Principes, Episcopi, & animarum regimini præfati, potenter

III.
Onus
gravissi-
mum sup-
plicium.

potenter tormenta patientur. Horum enim delicta longè sunt graviora, tum quia sublimis eorum status majorem virtutem & perfectionem exigit; tum quia Subditis scandalum & peccati illecebram præbent. Regis ad exemplum totus componitur orbis. Tum] quia peccatis erubescantiam quodammodo adimunt, quæ quasi agger est vitia continens, ne in publicas exundent vias, & omnem honestatem demergant. Tum denique quia aliis injustitiâ suâ damna gravia inferunt, dum quidquid libet, licitum credunt. Quare meritò

potenter tormenta patientur.

Mandavit Deus Moysi, ut Principes tribuum Israël, fornicantes cum filiabus Moab, & earum idola colentes, suspenderentur contra Solem in pasibulo. Num 25. 4. Origines ibidem homil. 20. addit eos suspensos fuisse, eò quòd populum non docuissent, non monuissent, non sollicitè arguissent. Quare concludit: *Nac si cogitarent homines, Principatus non ambirent. Potentes potenter tormenta patientur.*

Rogat Theodoretus Quæst. 43. in Deuteronom. Quamobrem Moyses levis dubitationis ergò à deo exclusus sit à terrâ promissâ; populus verò gravioribus delictis obnoxius in eam sit introductus? Respondetque: docet nos eâ re Dominus, summam se à perfectis virtutem reposcere. Et cum erga ceteros homines graviter delinquentes sit longanimis; Sanctis tamen hanc veniam non concedere. *Exiguo enim datur misericordia. Et Potentes potenter tormenta patientur. Et Cui plus datum est, plus requiritur ab eo. Hoc ex capite*

Pharaonem, Nabuchodonosorem, Antiochum, Mauritium, & alios sexcentos Deus suppliciiis gravissimis castigavit.

Atque his de causis Infulas fugerit S. Gregorius Thaumaturgus. S. Athanasius. S. Basilius. S. Chrysostomus. S. Gregorius Nazianzenus. S. Ephrem. Sanctus Ambrosius. S. Augustinus. S. Fulgentius, aliique quàm plurimi. Qui tamen hoc munere exiterè dignissimi, illudque coacti, admittentes, summâ cum laude gesserunt. Unde Leo Imperator Anno Domini 467. L. 21. de Episc. & Cler. ait: *Prohiberi non est dignus Sacerdotio, nisi fuerit ordinatus invitus.* Inviti enim clarior episcopalis oneris & honoris pericula perspiciunt, ideòque majori stremitate ac sollicitudine officio suo funguntur.

Hoc periculum æternæ damnationis valde apprehendit Beatus Pius V. ex Ordine Sancti Dominici ad Ecclesie gubernacula assumptus, qui dicit solitus fuit: *Quando factus sum Religiosus, cœpi de salute mea bene sperare: Factus Cardinalis cœpi timere: Creatus Pontifex cœpi penè desperare.*

Hoc periculum salutis tenuit sanctum Augustinum; tum de seipso ita scribit, de div. serm. 5. 43. *Uspice adhibere timebam Episcopatum, ut in quo loci siebam non esse Episcopum, ne illi accederem, caverem. Et hoc agebam, quantum poteram, ut in loco humilis saltem ne in alto periclitarer.*

Hoc periculum reprobationis agnovit Doctor Angelicus, inter tria enim quæ in votis habebat, tertium erat, ut ad nullos honores aut Prælatum

promoveretur : eaque de causâ Archi-Episcopatum Neapolitanum sibi à Clemente IV. oblatum recusavit. Et in morte sibi gratulatus est, Deoque gratias egit, quod trium votorum suorum compositum reddidisset.

Hoc periculum interitus scivit Gofredus Religiosus Cisterciensis, cui cum Dignitas Episcopalis offerretur, renuit. S. Bernardus eum instanter, ut admitteret, rogavit ; sed abnuvit. Eugenius Pontifex literis hortatus est ; sed constanter recusavit. Defunctus autem cuidam Religioso conspicuus dixit : Feliciter res cecidit, quia Episcopatum repudiavi : nam DEUS mihi revelavit : si fuisset de numero Prælatorum, essem de numero damnatorum. Simile narrat Thomas Cantipratanus L. 1. Exempl. c. 201. de Canonico Sancti Victoris, qui à morte apparuit amico, dicens : si de numero Episcoporum fuisset, in damnationis periculum incidissem, & de numero Electorum non essem.

Periculum denique salvationis in prælacione agnovit Sancta Theresia, quæ in vita sua c. 28. hæc refert de suo Patre Provinciali, honestæ, probæque vitæ viro, piè de sancto, *Quem ut demortuū audivi* (ait) *mirum in modum turbata sum, quia de salvatione ejus timebam, viginti quippe annis Superiorem egerat, quam ego tem certe valde timeo : Mihi enim perquam periculosum videtur, animarum regimen habere. Itaque magno cum pavore me intra quoddam Oratorium abdidit, totisque vitæ meæ bona opera in illum transfusi, ut Anima in flammis Purgatorii, si fortè egeret, juvaretur : Et mox vidi illum in calum esse ferri, elapsis vix à morte*

binis hebdomadibus. Comperi verò postmodum illum cum maxima Circumstantium edificatione diem suum obiisse ; admirantium, Virum hunc tanto cum dolore, poenitudine, humilitate & lacrymis ex hac vita migrare.

Quocirca, Charissimi, si fortasè de Prælatorum muniis honorificis in vel extra Societatem, grandem quandam æstimationem in cerebro vestro effinxistis : Si muneris Provincialis, aut Rectoris splendor oculos fortasè vestros perstringit, ne respiciatis hanc faciem ; sed alteram, onera gravia præferentem ; onus scilicet reddendæ strictæ rationis de omnibus subditis, seu examen rigidissimum : deinde durissimum Judicium & fulmen Judicis in supremo die ; denique gravissimum supplicium, si munere suo non ritè fungantur. Quis nisi amens, & ambitionis fucò, fumòque penitus excæcatus, postquam mundum contempserit, Deoque in humilitate servire elegit, ad aliorum regimen aspiret ? Quis securitatem Subditi cum Prælati periculo, nisi temerarius, commutat ? Quis tot sanctorum, prudentissimorumque Patrum exemplo non sapiat ? Quis rationibus propriis sat gravatus, alienis quòque intricari appetat ? Nec pro se duntaxat, sed & pro aliis judicii extremi aleam subire, & in ponarum sempiternarum pericula sese conjicere audeat ? Quare Subditorum præ Rectoribus securitatem, felicitatemque agnoscite : & officia honorifica non secundum vulgi aspectum & intuitum, sed secundum ideam veram & Dei lumen & judicium respicite : nunquam

nunquam eò studia, conatus, ac talenta dirigite, ut suo tempore aliis præesse valeatis; sed (salvâ semper obedientiâ) quantum licet, humiliora semper sectemini, & subesse potius, quàm præesse

eligatis atque optetis. Hâc vî strictissimam de alienis animabus Deo reddendam rationem, judicium durissimum, Præsidibus incumbens, & supplicium gravissimum feliciter evaditis.

EXHORTATIO V. IN REGULAM XI. SUMMARI.

De induendis Christi Domini Insignibus ac vestimentis.
Scilicet contumeliis, falsis testimoniis, injuriis,
& stultitiæ titulo tolerandis

T H E M A.

Induimini Dominum Jesum Christum. Rom. 13. 14.

V E L :

Optant Insignibus & vestibus Christi indui. Reg. II.

Uemadmodum Aulici, Ephebi, alique Cæsarum ac Regum famuli certo vestimentorum colore ac formâ tanquam insignibus resplendent; quibus ab aliorum Principum famulatio distinguantur: ita Rex Regum, ac Cæsar Cæsarum Christus Dominus, ejusque ministri sibi circumferunt Insignia; quibus & nos indui hâc regulâ cupit S. I G N A T I U S.

In veste summi Sacerdotis. & in malis punicis ad oram vestimenti ejus

pendentibus quaterni resolvebant colores, ut Cap. 28. 15. Exodi legitur. Conficiebantur enim ex hyacintho, purpurâ, cocco his tincto, & bysso retortâ; qui colores tropologicè virtutes sacerdotales adumbrabant. Colores iidem mysticè relucent in veste Summi Regis ac Sacerdotis nostri JESU Christi; ejusque excellentissimas virtutes indicant. Hyacintho, ejusque colore caruleo seu violaceo representatur profundissima Christi humilitas, demonstrata in perseverentia tot tantisque contumeliis. Purpurâ denotatur Ejus patientia, ostensa

1.
Vestis
Christi
hyacinthi-

in

in tolerandis falsis testimoniis, aliisque penis ac tormentis. Cocco bis tincto, qui est coloris rubicundi & ignei, figuratur ardentissima ejus erga Deum & Proximum Caritas, patefacta in susce- rendis tot tantisque injuriis. Denique colore candido in bysso retortâ ostendi- tur eximia Christi Domini innocentia, castitas, & tolerantia in contemptibus, irrisionibus, & stultitiæ titulo, in alba veste apud Herodem susti- nendis.

Hanc vestem, hæc Insignia Christi cupit nos induere S. Patens noster, quod ut animosius, alacriusque prætemus, luculenta Christi Redemptoris nostri exempla in exhortatione hodiernâ intuebitur.

1. Vestimenta Imperatorum ac Regum terrenorum atro gemmisque dicadant, quo honorem, veneratio- nemque sibi concilient, & Majestatem Imperatoriam aut Regiam declarent. Eorūque Insignia sunt paludamenta polymita, diademata aurea in capite, sceptraque in manibus coruscantia. Quemadmodum Augustissimus Imperator Leopoldus hoc anno 1700. 16. die Februarii in throno sub uranisco, auro fulgente residens, Proceribus aulæ, auro quoque & gemmis radiantibus stipatus Legationem Turcicam, pariter auro & gemmis rutilantem excepit. Hæc sunt vestimenta, ornamenta atque Insignia Regum terræ. At Rex noster caelestis, cæli ac terræ Monarcha humil- limus aurum & gemmas, splendorem & pompâ externâ despicit, rejicit, calcât, illisque omnino contraria exoptat & eligit, nam 1. Pro Paludamento Regio,

aut tunicâ sacerdotali assumptit hyacinthinam vestem humilitatis, quâ omnis generis contumelias sustinuit, ut nos ad imitationem accenderemur: atque ut ad particularia descendamus.

1. Rex & Sacerdos noster summus omnis temperantiæ ac modestiæ erat regula: & tamen audire debuit: *Ecce homo vorax & potator vini.* Matth. 11. 19. 2. Erat speculum absolutissimæ demissi- onis & perfectionis; & insimulatur superbiæ. *Nunquid (inquiunt) Tu major es Patre nostro Abraham? Quem teipsum facis?* Joan. 8. 12. 3. Summus erat Patris sui honoris, laudis & gloriæ zelator; & ceu blasphemus traducitur. *blasphemavit.* 4. Erat Debellator omnipotens Principum tenebrarum; & tanquam pactum cum iisdem habens diffamatur. *In Beelzebub Principe demoniorum ejicit demonia.* Lucæ 11. 15. Et *Demonium habet.* Matth. 9. 14. 5. Erat omnis reli- gionis & obedienciæ norma: Et Violator Sabbati nuncupatur.

Atque hic primus est color vestis Christi, quem amavit, elegitque; nobis præbens exemplum, ut sequamur vestigia ejus. At ubi est ejusmodi in nobis amor & desiderium? luxit hoc in Apostolis, Martyribus, Confessoribus eximie perfectionis: At quam longè ab his distamus? Qui laudes & plausus majore gaudio, quam contumelias contemptusque suscipimus? Unde verò illud? Nondum Mundum, ejusque vanitates perfectè sprevimus; nondum fructus in iis reconditos percipimus; nondum ardente Christi amore & imi- tandi desiderio ardemus; nondum seridè ad laudes & honores æternos aspiram⁹.

O si Beati Juniperi S. Francisci Socii intellectu & affectu præditi essemus! Qui contumeliâ & ignominia affectus, gaudio exultabat, apertoque vestis sinu dicebat: *Huc mihi hos lapides pretiosos conijcite: Ejusmodi probra & scommata omnibus lapidibus pretiosis anteponeas.* Nunc verò cum nobis tenuis cognitio, amorque Christi debilis ac remissus sit, exigua quòque illorum desiderium sentimus: Mensura etenim amoris, mensura est operationis ac disciplina.

II.
Vestis
Christi
purpurea

II. Vestis altera Christi purpurea, & Insignia, falsa sunt testimonia, quæ Salvator noster amavit, optavit, ac invictissimâ mansuetudine, patientiâ & caritate pertulit. Ejusmodi falsa testimonia audire desideratis? Audite.

1. Erat summus omnium benefactor, & malefactoribus annumerant; dum Pilato interroganti: *Quam accusationem afferis adversus hominem hunc?* Responderunt: *Si non eset hic malefactor, non tibi tradidissent eum.* Joan. 18. 19. Tanquam si dicerent: nostra testimonia sufficiunt, ut Eum sceleratum & mortis reum arbitreris, ulteriore examine superfedere poteris. 2. Erat Princeps pacis, calum & terram reconcilians; Hebræos & Gentiles in Ecclesiâ unâ artissimo pacis, caritatisque vinculo uniens: Et seditiosum, populorum concitatorem, ac discordiarum fatorem falsissimis testimoniis proclamant. *Subvertit Gentem; prohibet tributa dare Cesari, & docens commovet populum.* Lucæ c. 22. 3. Erat Salvator Mundi, animas ab erroribus & peccatorum labyrintho eripiens, velut

lux illuminans, per viam cæli ducens, atque omnes salutatis nebulas dissipans; & publicè tanquam seductorem delusum, impostorem, & in via petitionis detinentem proscindunt, & attestantur. *Non est bonus (inquunt) sed seducit turbas.* Joan. 7. 12. Et rursum: *Recordati sumus; quia seductor ille dixit adhuc vivens, post tres dies resurgam.* Matth. 27. 63. Quæ omnia Redemptor noster summâ patientiâ, mansuetudine, & silentio sustinuit.

Quàm præclarè R. P. Alphonsus Salmeron, unus è denis S. Ignatii Sociis, Christum Dominum imitatus sit; recenlet Tanæus in vita pag. 200. quando falsis testimoniis, calumniisque sparsum: ipsum in vincula congestum, rogò publicè exultum, in hæreticis prolapsum, Neapoli Genevam profugile; quæ omnia pugil invictus torti animo pertulit, donec Pontificis & Cardinalium testimoniis contrariis, ab omni falsitate defensus, & honori restitutus fuit.

Vestem istam, Carissimi, ex contumeliarum & falsorum testimoniorum centonibus meris contextam Salvator noster concupivit, elegit, gestavit: in inimicorum neminem, iram, vindictamque spirans, aut fulmen è cælo evocans; nec verbo sese defendens aut objecta diluens. O quàm sumus nos Regi nostro dissimiles? Quàm facile ad minimum verbum succensemus, refellimus, excusamus, vindicamus? Deserat quispiam innocentem ad Superiorem ex errore, ob rem exiguam, ob delictum non grave, & patebit virtus nostra.

III.

III. Tertia Christi vestis coecinea seu rubicunda, & ejus insignia, sunt variae injuriae, ex amore nostri toleratae; quae eo difficiliore, Redemptori accedere, quod ab hominibus ingratis, plurimisque beneficiis devinctis inferrentur.

1. Quanta injuria fuit, & ingratitude? Innumera patratat miracula, infirmos sanarat, caecos illuminarat; mortuos suscitarat: Et quid rependere stantur? *Quid facimus quia hic homo multa signa facit, si dimittamus eum, omnes credent in eum.* Joan. 11. 47. Quid facimus igitur? *Expedit ut unus homo moriatur pro populo.* Et omnes conclamant. *Moriatur.* 2. Quanta injuria & ingratitude? Judam a postolatus honore condecorarat, amicum intruxerat, educarat, Collegii Apostolici Procuratorem constituerat, & ab eodem osculo proditur, veneditur, & in manus hostium insensibiliorum traditur. 3. Quanta injuria & ignominia? Dominum licet innocentem a Pilato declaratum, tam nihilominus vilem reputatum, ut ad voluntati ludorum velificandum, & ad mortem eius gerendum, acerrime flagellandum curaverit, populo tamen hoc flagellationis supplicio nequaquam acquiescente; sed crucifigi insuper postulant?

Atque ut prorsus extraordinarias & inauditas injurias paucis perstringamus; quanta injuria existit Christum Dominum Barabba hominis flagitiosissimi o seditionis, homicidiae, a Pilato postponi? Spinis instar Regis fictitii, coronari, detrita chlamyde per ludibrium indui, arundineo baculo, sceptri loco,

donari, carne discissa, & facie sanguinolenta, consputa, ac tumida toti populo lugubre spectaculum proponi, & ab illo nulla commiseratione moto, succlamari: *Crucifige, crucifige! tolle, tolle!* Ac demique Redemptorem mundi, Filium Dei inter latrones probrose in crucem agi. Quanam obsecro, injuria major vel excogitari valet? O quam splendet igitur hic in Christo vestis purpurea patientiae, & coecinea charitatis? Quam merito de populo suo pronuntiavit illud Psalmi 108. *Posuerunt adversum me mala pro bonis, & odium pro dilectione mea.*

O injuria Salvatoris prorsus stupenda! & alia inaudita! atque ex cordibus adeo ingratis, furoris, odiique mortalis felle repletis profecta! tam ineffabili nihilominus humilitate ac mansuetudine acceptata! O quam confunditis impatientiam nostram? Quis, Charissimi, bis exemplis non animetur, ut minimas injurias saltem (quales ferè Novitiis accidunt) patienti, si non libenti animo sufferat? Quis obganniat vel obstrepat, si innocens, culpa reus judicatur; si qui favere debebat, adversarium agat, si vilioribus postponi se videat, si non promeritis levem poenam subeat? Quantas hisce generose toleratis in caelo sibi coronas fabricaret? Sanè S. Aegidius S. Francisci socius asserere non dubitavit: *Melius esse unam injuriam insignem aut insaniam cum humilitate supportare, quam quotidie centum pauperes alere, ac plurimum jejunare.*

IV. Quanta Christi Sacerdotis magni vestis est ex bysso retorta, vestis alba, vestis irrisoria & illusoria, & fatuitatis, stoliditatis ac stultitiae index.

L 1 3

Hanc

IV.
Vestis
Christi
bysina,

Hanc vestem induit Salvator sub predicationis suæ exordia, dum enim tanta libertate Evangelium annuntiaret populisq; frequens accederet; ait S. Marcus cap. 3. 21. *Cum audissent sui* (Syrus, Theophylactus, Euthymius, Beda vertunt Fratruales) *exierunt tenere eum, & ligare, quoniam in furorem versus est.* Causam allegat Cardinalis Cæteranus in Matthæum: *Viderant cognati usque ad tricesimum annum Mechanicis artibus occupatum, sciebant literis operam dedisse nunquam; ac propterea, audientes, quod cum concursu populi prædicaret, existimarunt eum versus esse in insaniam, ideoque comprehendendum, ligandumque censuerunt, ne cum infamia cognationis, vagaretur garriendo.*

Induit quoque Rex noster vestem byssinam, & illuſoriam comparens coram Rege Herode; eum videre desiderante, non ex devotione, sed curiositate vanâ, ut raram quodpiam prodigium videndo oculos pasceret. Verum cum nihil horum impetraret, nec verbum quidem exprimeret, sprevit eum cum exercitu suo, ceu hominem vilem, imperitum, idiotam, nec scientem, nec ausum coram aula loqui, nec utentem, oblatâ occasione, gratiam regiam captandi & liberationem obtinendi; ut explicat S. Bonaventura in cap. 23. Luca. Quare tandem albâ veste induit veluti stultum, totique populo in plateis deridendum proposuit, & ad Pilarum remisit. Hac ratione Dominus humillimus nostram voluit confundere superbiam; qui sapientiæ & doctrinæ titulum ubique captamus, magnatumque

gratiam & favorem adulando procurare studemus. Voluit quoque nostris delictis satisfacere, nosque admirabili suo humilitatis exemplo ad pudicia hominum, & favores Magnatum contemnenda excitare. Non licet quidem nobis absque expressâ Superiorum licentiâ stulticiam simulare; & si absque culpa nostrâ accidat, ignorantia, insipientia, imprudentia vitium, titulum nobis impingi, occasio Christum imitandi arripienda, avidè que amplectenda erit.

Viri sanctimoniâ illustres, quam plurimi strenuè Christi Domini vestigia legere. S. Martinus Episcopus, à multis contemptibilis, Episcopatui indignus, veste sordidus, crine deformis habitus, fuit: at ipse solatio gaudiisque repleta calumniatores diligebat, ac pro in preces fundebat; ut refert Surius in vita.

S. Simeon Salus, vir sanctitatis æmirandæ, ac prodigiorum magnorum patrator, Christum imitandi studio, ignominias, stulticiæ titulum, injurias, contumelias, contemptus ardentè à Domino flagitavit atque obtinuit. Surius in vita.

B. Jacoponus tamerli sapientiâ ingenii præditus, ex amore Christi Domini, ac mundi contemptu, stulticiam simulavit; adeo ut aliquando plumis verticibus cooperitus, Domum Franci nuptias celebrantis ingressus, eas turbavit, & cum pueris in platea luserit, ut contemptui ac ludibrio esset. Teste Joanne Baptista Modio in vita.

noster P. Gonzalvus ex contemptu sui desiderio coram gynæceo Regni

Lulur

Lufitaniz Catharinæ, veluti à potestate mentis dejectum se gessit : ut refert Nicolaus Godignus in vita L. 3. c. 6. Similia in vita R. P. Bernardi Colnago, & S. Philippi Merii legere est.

R. P. Simon Rodericus unus è denis primis Patribus nostris Communitatis, Ambrosio Forreiræ Societatis Candidato, periclitandæ constantiæ ergo, imposuit, ut mediâ die, per urbem mediam, absque pallio & pileo, cranium dextrâ præferret, & in obviis temporibus aliquantulum orans subsisteret. Erat is ob musicæ peritiâ totâ urbe notissimus. Quis eum non delirare credidisset? Hoc experimento peracto, ad Societatem admissus fuit. Nec ista S. Ignacius intelligens improbavit, asserens se scire : Viros sanctos olim sanctas id genus insanendi rationes, præsertim conversionis suæ initio, magno in virtute profectu ad sui victoriâ adhibuisse. Lancicus in opusc. de consul. quærenda.

Quæ cum ita se habeant, Dilectissimi mi; & Christus Dominus Rex noster, vestem hanc, pro salute & exemplo nostro induerit; si servi ejus esse cupiamus, ejusdem vestimenta & insignia lubenti animo amplectamur, scilicet contumelias, falsa testimonia, injurias & irrisiones; saltem in minimis & obviis, Tyronibus crebrò occurrere solitis: hæc enim viâ, sensim sine sensu ad graviora superanda disponemur: quod

nisi præstiterimus, signum est parum nos in Spiritu proficere: nam S. Ignacius ait in Regula. *Qui procedunt in Spiritu, ardentè exoptant, &c.* Cavendum tamen ne ista, commissâ à nobis culpâ, eveniant: sed exequamur Apostoli monitum: *Quod bonum est faciamus, fideliter, nemini dantes ullam offensionem, sed ex parte nostra omne malum, malique speciem fugiamus, ut non (culpâ nostrâ) vituperetur ministerium nostrum: sed in omnibus exhibeamus nos sicut Dei ministros in multa patientia, res omnes adversas ac molestas, undecunque acciderint, generosè supportando. Per arma justitiæ, id est per opera bona, justa & sancta, fortitudinem, constantiamque servemus: tam tempore prosperitatis, quam adversitatis transeantes, per gloriam & ignobilitatem, per infamiam & bonam famam: ut illâ non deiciamur, hæc non offeramur, aut in arrogantiam, ac vanam complacentiam extollamur; sed illam cum animi submissione toleremus, pro illa laudes Deo & grates referamus, qui omnia ordinat in Electorum suorum bonum. Hæc observando Christi vestes & insignia, velut Aulici & Ministri ejus, gestabimus, ejus similitudinem acquiramus, animi demissionem nobis comparabimus, in Spiritu ac perfectione valde proficiemus, ac denique animas nostras meritis ac donis caelestibus locupletabimus.*

REGU-